

CURIERUL MISSIONAR

„CĂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XII.

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

No. 8.

O întrebare serioasă

„Ați primit Duhul Sfânt?”

Pe când Pavel se înapoia dintr'o călătorie misionară, ajunsese în orașul Efes, unde găsi o mică grupă de credincioși. Înainte de a-i întreba de convertirea lor, le puse o întrebare care pentru el părea a fi de cea mai mare însemnătate și arătă prin aceasta care era condiția de căpetenie cu privire la ucenicie. De nimic nu era el așa de interesat ca de lucrul acesta pe care îl găsim expus în întrebarea sa precisă: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” Fapt. 19, 2.

Ei a trebuit să recunoască faptul că nu au primit acest dar minunat, cum și că nu știau nimic despre Spiritul Sfânt deoarece ei nu au auzit nici o predică sau învățătură cu privire la această doctrină atât de importantă. Pavel nu întârzie nici un moment de a le expune calea prin care ei puteau primi botezul Spiritului Sfânt și nu se liniști până ce ei nu făcuseră această sfântă experiență. Dacă predicatorii din prezent, s'ar fi interesat cum se interesau Apostolii de această chestiune, într'adevăr că mult mai mulți oameni s'ar fi bucurat de conducerea Spiritului Sfânt deoarece ar fi fost îndrumați să tindă cu toate puterile după botezul Spiritului Sfânt. Dacă ar fi Apostolul Pavel aici în persoană, și ar merge din Comunitate în Comunitate, ne-ar pune desigur aceeași întrebare pe care a pus-o pe timpuri ucenicilor din Efes: „Ați primit voi Duhul Sfânt după ce ați crezut?”

Aceasta era pentru Pavel întrebarea cea mai

de căpetenie și totodată experiența de căpetenie care se exprimă în viața unui creștin. De aceasta atârână totul. Aceasta este punctul în jurul căruia se învârteste toată viața creștină. Aceasta nu are valoare numai pentru timpul de atunci ci este necesară în aceeași măsură pentru timpul de față. Care este cauza că noi avem așa de mulți creștini slabi? Așa de puțină energie și revelație a Spiritului Sfânt? Unde se află cauza că se obține numai atât de puțină biruință asupra păcatului, lumii și diavolului care le menține? În aceea că urmașii Domnului au făcut așa de puține experiențe mărețe cu botezul Spiritului Sfânt!

FIECARE POATE PRIMI SPIRITUL SFANT!

Dumnezeu a făgăduit darurile Spiritului Sfânt tuturor oamenilor. „Pocăiți-vă, — le-a zis Petru — și fiecare din voi să fie botezat în numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh”.

„Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru”. Fapt. 2, 38, 39. Nici un singur om nu este reținut dela această făgăduință. De aceea era Pavel așa de zelos să vorbească ucenicilor despre acest punct peste măsură de important. Tot astfel și noi, chiar azi, să tindem cu toții de a lăsa ca Dumnezeu să trimeată Spiritul Sfânt în inimile noastre. Fiecare predicator, la sfârșitul oricărei predici, direct sau indirect, să aibă pe bu-

zele sale această întrebare: „Ați primit voi Duhul Sfânt?“ Noi toți avem nevoie de aceasta. Nu putem fi niciodată creștini după voia lui Dumnezeu, dacă nu lăsăm să lucreze Spiritul Sfânt în viața noastră ca o a doua natură.

Noi trebuie să obținem mai întâi botezul Spiritului Sfânt pentru a putea primi putere dumnezească. Isus făcu ucenicilor Săi făgăduința: „Voi veți primi o putere când se va pogori Duhul Sfânt peste voi“. Fapt. 1, 8. Noi avem nevoie de această putere pentru a ne putea angaja în lupta contra păcatului și a fi în stare să depunem mărturie pentru Domnul în fața lumii și în toate lucrurile să facem voia Tatălui nostru. Spiritul Sfânt dăruiește sufletului adevărata putere. El ne luminează mintea cu adevărul lui Dumnezeu, și ne dăruiește capacitatea de a ocupa locul nostru în lume, conform voinței dumnezeiești.

Trebuie într'adevăr să se obțină întâi în Comunitățile noastre o viață spirituală, apoi trebuie ca fiecare membru să facă aceeași experiență. Dumnezeu dorește ca noi creștinii să fim plini de putere. Copiii Săi, trebuie să se poată opune cu tărie acestei lumi cu toate amenirile și dușmăniile ei contra lui Dumnezeu. Descurajarea și sfiala nu vin de la Dumnezeu. Dacă nu ai primit Spiritul Sfânt, nu vei putea să fii niciodată membru de valoare în corpul Domnului. Nu vei ajunge niciodată să mergi drept pe drumul tău. Iată deci că venim din nou la marea întrebare: „Ai primit tu Spiritul Sfânt? A pus El stăpânire pe tine, și a înduioșat inima ta“?

Zici probabil: Eu am încercat să fac această experiență, dar totul a fost în zadar. Vrei să te declari mulțumit cu aceasta? Vrei tu să afli cum poți primi Spiritul Sfânt? Atunci, să ne

îngăduim să cercetăm cum L-au primit Apostolii. Ei se aflau în rugăciune stăruitoare în camera de sus. Se rugau și cercetau. Ei erau hotărâți; nu așteptau după o ocazie mai bună ci erau cu toată inima pentru acest lucru. Ei doreau ceva precis de la Dumnezeu. Cu toată seriozitatea ei căutau pe Dumnezeu, toată ființa lor aparține Lui și împreună cu aceasta voința și tot ce posedau ei. Așa a fost pregătit terenul pentru ca Spiritul Sfânt să poată găsi intrare în inimile lor.

O completă predare Domnului, este prima condiție pentru a pregăti un loc Spiritului Sfânt. Mai sunt de observat două lucruri, și anume: o cercetare serioasă și o credință neclintită. Dacă venim în felul acesta în credință serioasă la Dumnezeu, atunci El ne dăruiește Spiritul Sfânt. Nu așteptă niciodată semne deosebite. Primii creștini nu întrebau după aceasta. Ei nu căutau semne, căci dacă Spiritul Sfânt pătrunde în inima unui creștin, îl va face conștient de aceasta fără semne exterioare. Inima ta va fi plină de o sfântă asigurare încât vei recunoaște că rugăciunea ta a fost ascultată. Nu căută emoțiuni căci ele pot să se schimbe ca ziua și ca noaptea. Nu te îngrijoră dacă în timpul acestor experiențe mărețe vine peste tine o adâncă liniște. Un lucru trebuie să ai și acesta este asigurarea că Dumnezeu ți-a dăruit Spiritul Sfânt. Ceeace îți este absolut necesar în prima linie, este puterea divină în viața ta. În felul acesta ceea ce primești tu este botezul Spiritului Sfânt cerut necondiționat. După aceasta din nou să ne predăm fără rezervă pentru ca El să ne păstreze și să ne conducă toată viața noastră.

Trad. de F. Turturică după E. W. R.

In atențiunea lucrătorilor și a presbiterilor

UN NOU APEL PENTRU CAMPANIA DE TOAMNA.

Timpul în care trăim acum trece neînchipuit de repede pentru un copil și conlucrător al lui Dumnezeu. S'ar putea gândi că anul numai are 365 de zile și ziua numai numără 24 ore. Dar totuși lungimea anului este aceeași, nu s'a scurtat. Anul este tot așa de lung, și ziua este

tot aceeași cum erau în acel timp când Dumnezeu la creațiune, a instituit ziua, săptămâna, luna și anul. Iată, încă un an s'a seurs și o nouă Campanie de Toamnă ne stă în față. A sosit iarăși timpul ca armata „Campaniei de Toamnă“ să se organizeze, și să facă pregătiri pentru apropiata Campanie. Pregătirile trebuie făcute în acest an mult mai temeinice decât în

trecut, pentru că lucrarea crește tot mai mult și lucrătorii, adică membrii Comunității, sunt tot mai mulți, dar și timpurile sunt astăzi mai grele. Campania de Toamnă din 1932 va fi fără îndoială cea mai mare, care a fost întreprinsă vreodată de Comunitatea adventă pe pământ, dar probabil și cea mai grea. Și în anul trecut Dumnezeu a făcut lucruri mari prin copiii Săi credincioși, în această lucrare importantă. Și în țara noastră Dumnezeu ne-a ajutat să putem ajunge ținta cea mai înaltă ce a putut fi ajunsă vreodată până aci. Recunoștința fraților noștri conducători dela Diviziune, deosemena și a noastră, este exprimată în următoarele cuvinte: „Noi prețuim credincioșia și străduințele neobosite ale lucrătorilor, presbiterilor și conducătorilor misionari precum și ale membrilor Comunităților noastre, dovedite la Campania anuală din anii trecuți. De sigur că întreaga Comunitate a luat parte la împlinirea acestei datorii“.

Intrucât din nou se apropie o ocazie de a lua parte la Campania de Toamnă și de a merge la lucru să câștigăm suflete pentru Domnul, și să adunăm mijloace cari vor fi folosite pentru vestirea Evangheliei până la cele mai îndepărtate părți ale pământului, *ne adresăm din nou conlucrătorilor și fraților noștri în credință, îndemnându-i a lua parte cu mult curaj la această lucrare și să răspândească cât mai multe reviste.* Pentru noi ne stau la dispoziție 100.000 reviste și de sigur pentru 14.000 membri nu va fi un număr prea mare. Aceste 100.000 reviste le-am împărțit în cele șase câmpuri ale Uniunii, ținând seama de numărul membrilor fiecărui câmp, astfel că fiecare conferință are ținta ei. Referitor la aceasta, hotărîrea Uniunii zice: „Pentru anul 1932 ținta totală a Conferințelor se împarte pe districtele predicatorilor, și aceștia la rândul lor vor împărți această țintă pe Comunități în parte, avându-se în vedere numărul membrilor, capacitățile, și posibilitățile Comunității. Totuș trebuie să fie atinsă în medie generală ținta de 10 reviste pe membru“.

Având în vedere că în ultima jumătate a lunii August va avea loc Conferința Uniunii și la 3 Septembrie începe Campania de Toamnă, și că noi trebuie să facem deja înainte de începerea Conferinței Uniunii pregătirile necesare,

comanda revistelor și organizarea lucrării, adresăm deja de acum acest apel în numele Domnului către toți lucrătorii și presbiterii Comunităților de a aduce aceste lucruri în fața Comunității, a le face cunoscut ținta propusă lor în reviste și de a-i încuraja să ia aceste reviste și să le răspândească. După cum a fost deja mai sus amintit: Uniunea întreagă are ținta ei, această țintă se împarte pe Conferințe; Conferințele împart ținta lor pe districte, și districtele pe Comunități, și Comunitățile împart ținta lor pe membri; la împărțire se va avea în vedere capacitatea și posibilitatea.

Comunitățile nu trimet listele de comandă direct la Editură ci la Conferința respectivă, și aceasta compune o listă generală de toate Comunitățile și trimete apoi o copie la Editură. Comunitățile trebuie însă să redea exact: 1) Numele Comunității; 2) adresa exactă unde trebuie trimise revistele; 3) Numărul și limba în cari voesc să le aibă. Trebuie să ne grăbim însă cu comenzile ca Editura să le aibă la începutul lunii August, ca astfel să poată să trimită revistele deja înainte de începerea Conferinței Uniunii; și astfel și noi să putem începe la timp Campania de Toamnă în acest an și să o ducem la un bun sfârșit.

Conform hotărîrii Uniunii vom începe această Campanie din acest an cu o zi de rugăciuni și post, care va avea loc în toate Comunitățile noastre la 3 Septembrie. Pentru această zi și pentru alte îndrumări cu privire la Campania de Toamnă, vom publica în numărul viitor al revistei un program complet.

După cum a hotărît comitetul Uniunii, toți predicatorii și lucrătorii sunt rugați să împărțească astfel lucrul lor, ca lucrarea pastorală să fie terminată înainte de începutul Campaniei de Toamnă, ca de exemplu: ținerea de adunări trimestriale, împărțirea Sf. Cine, etc. . . . , și astfel ei să fie liberi în timpul Campaniei de Toamnă, și să se consacre cu totul acestei lucrări. E deci de dorit ca acestea să fie luate la cunoștință și să se conformeze lor.

Avându-se în vedere că vinderea revistelor festive se face mai mult într'un sens de solicitare, și că unii oameni dau mai mult iar alții mai puțin, prețul revistei este de 15 Lei.

P. H. Hermann

Experiențe din Campania de Toamnă 1931

Fratele Nicolaie Gheorghiuță, actualmente șeful colportorilor din Conferința Moldova Nord, ne scrie:

„Cu multă bucurie am luat parte și anul acesta la răspândirea revistei festive, cu ocazia Campaniei de Toamnă. Inceputul l-am făcut împreună cu tinerii din Comunitatea Ploești. A fost un bun început. Domnul a fost cu noi. Nu voi uita niciodată fericita întâlnire a tinerilor voluntari, în seara primei zile de lucru, când cu multă bucurie au raportat revistele vândute și experiențele făcute. Aceeaș bucurie am avut-o și în alte Comunități unde am ajutat pe tineri în această frumoasă lucrare.

„Domnul mi-a ajutat să vând 160 reviste pentru cari am primit suma de lei 2.450.

„O deosebită plăcere am avut să dau revista domnilor învățători și directori la diferite școli. Doamna învățătoare a unei grădini de copii, care la început voia să se scuze că nu are bani să cumpere revista, după ce i-am făcut o comparație, între cei 60 copilași drăguți pe care-i instruiă dânsa și între copiii negrilor depe revistă cari nu se pot bucura de o educație așa de gingașă, cu lacrimi în ochi a plătit revista, exprimându-și dorința că ar vrea să aibă copii ai negrilor în școala dânssei. Cele mai multe reviste le-am vândut domnilor comercianți pe cari eu i-am ocolit altădată crezând că dânsii sunt obișnuiți mai mult să ia decât să dea. M'am convins însă acum că sunt gata să și dea după ce le arătam scopul cel nobil al revistei noastre.

„Vinderea fiecărei reviste a însemnat o experiență aparte și eu am convingerea că Domnul poate să miște inimele multora dintre cei cari au primit revista, atașându-se la poporul care așteaptă revenirea în mărire a Domnului Isus Hristos.

Secretara Comunității Chișinău, sora S. Eugenia, scrie:

„Avem bucuria de a vă comunica, că Comunitatea noastră Chișinău a terminat Campania de Toamnă pe ziua de 16 Noembrie cu un succes strălucit.

„Ținta Comunității noastre a fost de 6.000 lei, însă cu ajutorul lui Dumnezeu am căpătat

și 300 lei daruri, total deci 6.300, cari s'au trimis de atunci la Conferință“.

...

Fratele Predicator P. Betea, care dela început și-a propus să lucreze îndeosebi la diferite autorități, ne scrie:

„Am mers la Domnul Prefect al Poliției și i-am recomandat revista, dar el a refuzat-o zicând că cei dela poliție nu prea au bani. Atunci am ieșit dela Domnul Prefect și am intrat în Biroul Secretarului de Poliție și prezentându-i revista, a început să mă tragă la răspundere, spunându-mi cu ce drept vindem noi revistele. Eu i-am arătat autorizația mea ce o posedam și câteva ordine ministeriale prin care sunt recunoscute revistele ca libere de a se vinde, dar mi-a zis că nu sunt bune. Apoi m'a dus la Domnul Șef, care a început să vorbească aspru cu mine. Eu însă în mod foarte calm îi răspundeam la toate întrebările și astfel s'a mai calmat și dânsul. După aceea se adresează către secretar și zice: ‚Ce îndrăzneală nemaipomenită Domnule, să vină aici la noi în poliție și să ne vândă‘. Eu am luat cuvântul și am zis: ‚Nici o îndrăzneală Domnule Șef, Dvs. sunteți autorități, iar noi vă recunoaștem ca părinți ai noștri și vă respectăm după cum se cere‘. Secretarul a luat și el cuvântul și a zis: ‚Așa facei ei, merg cu revistele lor pela oamenii de jos și neștiutori și îi duc în rățăcire‘. Tocmai deaceea am venit aci la Dvs.‘ am zis eu, ‚ca să vă prezint și Dvs. lucrarea noastră, ca unor oameni inteligenți și culți, și ca să nu ziceți că umblăm tot prin locuri dosnice și pe la oameni de jos; și vă recomand chiar ca să cumpărați revista ca astfel să ne cunoașteți bine pe noi și lucrarea noastră‘. Astfel dânsii s'au liniștit iar eu am plecat, bucurându-mă că am putut să le mărturisesc; iar în poliție am lăsat 3 reviste“.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul unui număr Lei 9. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.
București IV.

Invățăminte din Rapoartele școlii de Sabat

Dumnezeu este iubire. Dumnezeu însă ne-a dovedit iubirea Sa în mod practic. Iubirea Sa pentru noi L-a condus la jertfa Domnului Hristos. Isus a primit din iubire — fără să fie forțat de cineva — ca să primească moartea pe cruce, pentru mine și pentru tine. Azi, pentru că noi „credem“ avem „dreptul“ să ne numim copii ai lui Dumnezeu. Ioan 1, 12.

Însă credința fără fapte este moartă. Iacob 2, 17. Deaceea fraților, privind aceste cifre, veți putea înțelege, comparând aceste două rapoarte, felul cum noi, în general, am azbutit să onorăm pe Domnul în școlile noastre de Sabat în primul trimestru din an.

deri serioase înaintea lui Dumnezeu pentru voi, sunt însă cifrele prezenței în școală. Trebuie să ne gândim că suntem peste 17 mii de școlari, dar, abia reprezentăm un număr de 10.900 prezențe. Faptul că lipsesc aproximativ 5.000 în fiecare Sabat depe scaunul școlii este o situație care trebuie să umple de grijă pe conducătorii fiecărei Comunități în parte. Presbiterii noștri, vor fi chemați la răspundere, de Domnul, asupra grijei lor în pășunarea turmei.

Presbiterul trebuie să stea de multe ori pe genuchi, alături cu Dirigintele școlii și cu Diaconii, și să ceară sfat și înțelepciune de sus; — această stare, trebuie negreșit, din temelii

Raportul școlii de Sabat

Comparație între Trim. I, 1931 și 1932.

CONFERINȚE	Anul	Câte școli	Câți membri	Câți școlari	Daruri din 12 Sabate	Daruri din al 13 Sabat	Totalul darurilor
Muntenia Vest	1931	92	4894	3246	132711	38256	170967
	1932	98	5407	3520	130967.50	33770.25	164737.75
Muntenia Est	1931	61	2441	1760	61382	13667	75049
	1932	65	2475	1263	54661	11198	65859
Moldova Nord	1931	53	2806	1465	52186	10798	62984
	1932	64	3197	1718	53587	10457	64244
Moldova Sud	1931	37	1814	1191	31223	8083	39306
	1932	44	2040	1349	28998	6830	35828
Transilvania	1931	120	4232	3261	78118	22781	100899
	1932	113	2459	1742	60180.75	17434.50	77615.25
Banat	1931	42	1387	1078	25669	8492	34161
	1932	55	1651	1311	25881	6980	32861
Total	1931	405	17574	12001	381289	102077	483366
	1932	439	17229	10903	354275.25	86669.75	441145

Dumnezeu ne-a sprijinit și școlile noastre s'au înmulțit cu 35. Dacă numărul școlarilor a scăzut însă cu 345, aceasta se datorește faptului că 80 de Comunități, majoritatea din Transilvania, nu și-au trimis rapoartele la timp. Cu această ocazie însă, laudăm Comunitățile Munteniei de Vest căci au trimis toate rapoartele la timp.

Ingrijitor pentru noi, care purtăm răspun-

schimbată. — „Mărturiile pentru Școala de Sabat“ sunt o mană cerească, venită la timp, ca să dea o nouă vieță puterilor noastre spirituale. Fiecare slujbaş, și fiecare instructor, trebuie să le studieze.

Dar nici darurile noastre n'au putut să crească, căci mulți n'au venit în adunare. Eu mă mângâi însă cu nădejdea că inimile tuturor, în aceste ore sfinte de Sabat, au sângerat,

s'au rugat și au regretat că nu pot fi alături de ale fraților lor în Comunități, și că, fiecare a adus darul său în Sabatul următor.

Dar ostenele tuturor în *studiul zilnic al lecțiilor*? O! frații mei, voi trebuie să refaceți negreșit „*altarele voastre familiare*“. Abraam, adună toată casa sa, și seara și dimineața, hrănește familia sa și slugile sale cu „pâinea vieții“. El zilnic adăpă pe ai săi și pe toți cu cari se întâlnește, cu „apa vie“. El era un adventist model. El așteptă pe Domnul. El crede tot, și iubea cu inima. El nu dijmuiă zecimile Domnului, și darurile Sale erau bogate și dăruite cu credință și iubire.

Credința și iubirea Sa pentru Tatăl s'au dovedit cu fapte. Abraam învățase, că o credință fără fapte, este moartă. Caracterul lui s'a dovedit pe muntele din țara Moria.

Dacă vei ceti iubite frate din nou, în Comunitățile d-tale și fiecare în familia sa, această pagină din Geneza, la capít. 22, atunci vei învăța tu și cu mine ce înseamnă Adventiști de Ziua Șaptea.

Abraam a reușit la examenul credinței. El învățase zilnic, să cunoască pe Tatăl. Ce minunate sunt lecțiunile în cari Domnul, ca mare Invățător, vine zilnic în casa noastră să ne vorbească despre *grandiosul plan de mântuire* și despre harul ceresc, care împresoară întreaga omenire pierdută.

Cetiți fraților aceste pagini și învățați ca să începeți să vă credeți în Domnul și să nu fiți ispitiți de diavolul care vă spune: voi ați dat destul; voi faceți destule sacrificii.

Domnul ne spune, că abia suntem la începutul sacrificiilor și că trebuie să începem serios cu toții *să ne rugăm și să dăm*. Să dăm *toată zecimea și daruri bogate* cu o inimă iubitoare.

Prin darurile noastre, ne împlinim datoria în lucrarea pentru aproapele — despre care Spiritul Profetic vorbește astfel: „*Luați seama la ocaziile care vi se prezintă de a face bine . . . siliți-vă, ca zilnic să primiți har, spre a putea avea succes în facerea binelui. Ocaziile pierdute din trecut, în ce privește facerea binelui, ar trebui să vă facă a vă umili până la pământ și să vă facă a fi mai atenți, ca să nu lăsați să fugă ocaziile cari vi se mai prezintă, spre a fi*

o binecuvântare pentru alții“. — „*Mărturie pentru Școala de Sabat*“.

Eu personal, sunt convins, că cea mai sfântă folosință a *talanților noștri spirituali sau materiali se poate face astăzi*, când din toate părțile vin strigări după lucrători și ajutoare.

Fraților și surorilor, depuneți economiile voastre astăzi în caselle cerești; căci mâine, poate va fi prea târziu! Faceți eforturi în rugăciuni și dăruți așa, ca țintele voastre în școala de Sabat, să fie complet împlinite aducând în Sabatul al 13-lea și daruri în natură, cari să corespundă binecuvântărilor cu cari Dumnezeu a îmbogățit căminurile voastre; — natural, este vorba de acele Comunități unde nu se poate face altfel.

Lucrând astfel, grăbim „încheierea lucrării“ — așa ca Domnul să poată veni, spre a ne conduce în Căminul ceresc, unde „pacea“ și „fericirea“ — vor fi oferite cu bogăție și în veac de veac.

Faceți tot ce puteți mai bine, ca să puteți auzi vocea iubitoare a Domnului:

„Bine, slugă bună și credincioasă, ai fost credincioasă și în lucrurile mici, intră acum în bucuria Domnului tău“.

***

Notă.— Faceți, fraților Diriginți, ca acest articol să fie studiat împreună cu Comunitatea în Sabatul al 3-lea din lună, ora după masă, potrivit programului; și faceți ca Comunitatea voastră să ia hotăriri bune și drepte pentru viitor.

P. Păunescu.

Secretarul școlii de Sabat

În afară de răspunderea Dirigintelui, nu este în școala de Sabat nici o altă funcțiune care să ofere mai multe ocaziuni de a se face de folos, ca aceea a secretarului, pentru care se cere multă credincioșie, bunăvoință, exactitate și multă curtoazie. A avea zel și nu lenevie, a fi plin de spirit spre a servi Domnului; iată calitățile cari trebuie să le posede secretarul școlii de Sabat. Secretarul este ales pentru un timp de un an.

Pentru a avea succes în funcțiunea de secretar, el trebuie să fie pătruns de importanța datoriei sale și să-și pună toată energia în împlinirea acestei datorii. În opera lui Dumnezeu,

oricât de umil ar fi locul care ne este destinat, ceea ce contează nu sunt lucrările săvârșite, ci spiritul în care se fac. Servul cel bun din parabolă n'a fost lăudat de stăpânul său din cauza mulțimii lucrării sale, ci din cauza credincioșiei sale.

Secretarul va fi de cel mai mare folos dirigintelui mulțumită relațiilor sale cu toți slujbașii școlii de Sabat, cu instructorii și elevii. Dând atenție și celor mai mici chestiuni, el va ajuta dirigintelui a se ține la curent cu tot ceea ce privește școala de Sabat.

Asemenea și tuturor celorlalți membri ai școlii de Sabat, secretarul trebuie să fie un creștin practic, iubind pe Domnul și având la inimă, înaintea tuturor celorlalte lucruri, prosperitatea lucrării sale. Azi mai mult ca oricând noi avem trebuință ca școlile noastre de Sabat să fie centre de energie grație spiritului sfânt. Însă pentru ca să se realizeze acest lucru, trebuie ca inimile slujbașilor să fie pline de spiritul divin al maestrului. Persoana care primește sarcina de secretar al școlii de Sabat, trebuie să fie dispusă să ofere mult timp, făcând efor-

turi continue, întovărășite de rugăciuni, în vederea împlinirii datoriei sale. Secretarul trebuie să-și dea seama, că el are o responsabilitate tot așa de mare de a contribui la succesul școlii de Sabat, ca și toți ceilalți slujbași. Secretarul care onorează postul său achitându-se cu credință de micile sale datorii, nu va neglija nici pe cele mai importante; el va căuta a se interesa de toate detaliile și se va sili a le îndeplini cu toată scrupulozitatea posibilă.

Lucrul unui secretar credincios nu constă numai în a face rapoarte pentru fiecare Sabat, și statistice; aceste lucrări sunt foarte importante și nu ar trebui să fie neglijate, însă un secretar credincios și doritor de progres va consacra deasemenea timpul său în făurirea de planuri, cari să contribuie la întărirea diferitelor ramuri ale școlii de Sabat. El va uni eforturile sale cu acelea ale Dirigintelui, pentru a face din școala de Sabat ceea ce ea ar trebui să fie; un mijloc pentru câștigarea sufletelor pentru Hristos. Fiecare parte a programului școlii de Sabat trebuie să fie verificată prin spiritul și puterea lui Dumnezeu.

Bun venit!

Iubiți oaspeți și prieteni cari ați arătat bunăvoința Dv. pentru noi prin frumosul gest de a ne onora cu prezența Dv. la festivalul care marchează ultimele momente pe cari noi le petrecem în școală. Iubiți frați din comitetul Uniunii române, prin a căror muncă și stăruință s'a putut realiza cu ajutorul lui Dumnezeu

visul cel de mult dorit al fraților români de a avea această școală misionară unde să se poată pregăti persoane cari să fie un mijloc de mântuire pentru oameni. Stimat corp profesoral căruia îi simțim căldura sufletească și sprinjinul părintesc ce ni l-ați împrumutat prin

muncă neobosită, ca rezultat al căreia suntem noi astăzi aci; iubiți părinți prin sacrificiul cărorora a fost posibilă rămânerea noastră la școală, pășim astăzi în fața Dv. fiind gata a intra în lupta vieții.

În numele clasei de absolvire, pentru a treia oară în istoria educației creștine din România și pentru prima dată în Institutul Biblic din Brașov, ne bucurăm de ocazia ce avem de a saluta venirea Dvs. între noi, zicându-vă: „*Bine ați venit!*”.

Noi, al căror număr reprezintă *desăvârșirea*, suntem doar ceea ce a putut rămâne tare în urma furtunilor timpului, în cursul celor trei sau patru ani petrecuți în școală. Suntem clasa cea mai numeroasă care a absolvit vreodată, în școala misionară din România și aceasta nu datorită eforturilor noastre, nu datorită capacităților noastre, nu, ci numai datorită în cea mai mare parte providenței divine care s'a dovedit protecoare pentru noi atunci când au apărut

în calea noastră greutăți, cari în aparență erau de neînvinși și cari căutau să ascundă ținta pe care ne-o pusesem în față. Da, Acela căruia I se supune toată natura, chiar și demonii, ne-a ajutat să trecem victorioși prin greutățile timpului. Iar astăzi putem spune că ținta propusă la plecarea noastră pe acest drum al școlii a fost ajunsă, fapt ce se dovedește în programul cel executăm astăzi.

Colorile alese de clasa noastră sunt: *Albul și albastrul*, simbol al curățeniei și credincioșiei, directive ale idealului nostru, care socotim că va compensa sacrificiul Dv., străduindu-ne a aduce lui Dumnezeu o servire credincioasă manifestată prin ascultare, abnegație și supunere până la jertfă; virtuți dobândite numai sub auspiciul acestei școli, singurul cămin în felul lui din țara noastră unde tineretul poate să-și însușească un caracter oțelit prin puterea lui Dumnezeu. Căci la ce ar folosi acumularea științei actuale cu toate ramurile ei, dacă nu am avea ceea ce este de cea mai mare valoare în fața cerului și a oamenilor, anume *caractere nobile*, de cari lumea are atâta nevoie în timpul critic pe care îl trăiește și care nu se poate avea în schimbul sumelor de bani nici prin sforțări personale, nici prin renume, ci numai prin o supunere, desăvârșită puterii Spiritului Sfânt, care se va dovedi lucrătoare spre bine în sufletele cari o primesc? Timpul de școală este pentru viața lăuntrică sufletească cât și pentru cea exterioară, un timp de creștere. Școala nu este un loc de refugiu pentru cei fără de ocupație, nu este un loc de recreație, nu este un colț

de paradis pe pământ unde tânărul sau tânăra să fie scutită de atacurile și furtunile din partea inamicului, crescând în felul acesta în liniște ca o floare în pepinieră. Nu, ci școala este locul de încercare, unde cei veniți întâmpină nenumărate lupte cu sine însuși, decepții, înfrângeri, bucurii și întristări; dar în schimb au învățat temerea de Dumnezeu, și au făcut cunoștință cu El mai deaproape și cu adevărata însemnătate a lucrurilor reale din viață, după cum scrie cineva: „În școală este ocazia și timpul să privim chipul nostru din lăuntru și să vedem lipsurile noastre“. În privința aceasta școala noastră a fost o oglindă. Mulți dintre noi au cunoscut aci pe Domnul pentru prima dată și au învățat a-L urma, și tot aci am avut ocazia să verificăm proverbul care zice: „Școala face omul om și altoiul pomul pom“. Școala trezește în noi simțurile adormite și face ca din rădăcina aproape uscată să crească plante noi.

Cei patru ani s'au scurs înveșmântați cu tot farmecul lor și cu greutățile lor. Acum ne stau în față orizonturi largi și cărări neumblate de noi. Convinși de puterea lui Dumnezeu și învățați să cerem sfatul celor cu experiență, simțim datoria de a face tot ce va zice Dumnezeu spre a împlini porunca Mântuitorului care zice: „Și după ce veți primi Spiritul Sfânt, Imi veți fi martori în Ierusalim, Iudeia și până la marginile pământului“. Călăuziți de acest ideal, vrem să începem noua viață având ca motto „*Laboramus*“, adică să lucrăm, iar ținta ne este: „Din biruință la biruință“.

F. Ieremia.

Istoricul clasei de absolvire 1931—1932.

„Urmează-Mi“, așa răsună acum mai bine de nouăsprezece secole cuvintele Mântuitorului, care înrolă oamenii în școala de evangheliști, al cărei conducător și îndrumător, eră cel mai mare educator pe care l-a avut omenirea noastră. Cu toate peripețiile vre-

mii, ecoul acestui cuvânt, „Urmează-Mi“, a răsunat și pe plaiurile României tot cu aceeași putere cum sună odată pe marginea lacului Galileii, determinând șaptesprezece tineri din diferite părți ale țării să vină la școala misionară din Dicosânmartin, în toamna anului 1928.

Toți acești tineri au pornit cu multă râvnă la studiu, dar în decursul timpului mare parte din ei au rămas în urmă, fiind reținuți de diferite împrejurări. Totuși suntem mulțumitori lui Dumnezeu că șapte persoane am putut ajunge ținta propusă.

Sunt numai patru ani de când în comuna Pojorâta din Bucovina, într'un atelier de ferărie, tânărul Jeremia Florea, a primit frumoasa invitație de a veni la școală. Deși crescut prin greutatea de mic copil, este mulțumitor părinților săi, cari i-au sădit în inimă temerea de Dumnezeu, prin ajutorul, căruia a putut termina cu bine acești patru ani de școală. Acum, la încheierea anului școlar, el este președintele clasei de absolvire.

În școală s'a caracterizat prin supunerea sa și zelul de a-și aduna cunoștințe, cum și prin bucuria sa de a împărtăși și altora din cunoștințele sale. Studiile sale de predilecție au fost: Biblia, limbile moderne, și muzica, vocală și instrumentală. Motto al său în viață este: Roagă-te și lucrează.

În satul Cetățuia din județul Bacău — un renumit loc istoric — s'a născut în anul 1902 tânărul nostru coleg Ioan Dănilă, dintr'o familie modestă dar temătoare de Dumnezeu, care a ținut ca o datorie să dea educație religioasă copiilor săi. Încă de mic copil s'a caracterizat prin dorința de a citi cărți religioase și morale. Doritor de a-și însuși cunoștințe, după ce a terminat cu succes cursul primar, intenționează să intre în cursul secundar; dar izbucnirea războiului l-a împiedicat. Venirea la credință se datorește tot dorinței sale de a citi cărți religioase, găsind din întâmplare o revistă religioasă, la o răspântie de drum. Din acel timp a citit cu mult zel Sfânta Scriptură, care l-a determinat să urmeze calea lui Isus. Din cauza credinții a avut mult de suferit din partea părinților, cari nu admiteau aceste vederi. După multe experiențe și greutatea, s'a hotărât să-și consacre viața în lucrarea de evanghelizare, fapt care l-a determinat să urmeze cursurile școlii misionare. În viața de școală a studiat cu multă plăcere materiile religioase, istoria profană și bisericăască, și literatura morală și educativă. În prezent el este secretarul clasei de absolvire. Motto al său este: A lucra pentru semenii săi.

Un alt elev, mic la statură dar mare la suflet, a primit îndemnul a veni la școala misionară, pe când era în biroul unei societăți petrolifere, de pe valea Prahovei. Elevul Pătrașcu Ștefan deși e cel mai în etate din clasa noastră, totuși inima sa este plină de dorința de a lucra

pentru salvarea semenilor săi. Trecutul vieții sale de credință dovedește aceasta, deoarece prin munca sa desinteresată, multe suflete au cunoscut pe Domnul. În viață a întâmpinat multe greutatea, îndeosebi în viața de credință, dară prin ajutorul lui Dumnezeu a rămas statornic. La școală a venit cu dorința fierbinte de a învăța mai bine cum să îndeplinească această lucrare. Se deosebește prin silința la studiu, cum și prin umilința sa. Ca scop principal în viață are de a duce solia la cât mai mulți oameni.

Clasa noastră a avut privilegiul să aibă printre absolvenții ei și pe tânărul Grigorescu Haralambie, venit de curând la credință. Istoria acestui tânăr este cu drept cuvânt minunată. De mic copil a fost educat de părinții săi, doritor de a-și însuși cunoștințe, cu scopul de a le pune în serviciul patriei și semenilor săi. După ce a absolvit cu succes comerțul superior, a plecat la București cu scopul de a se înscrie la facultate, dar Dumnezeu a avut alte planuri cu el, punându-l în legătură cu o familie credincioasă din Capitală, care i-a făcut cunoscut calea mântuirii. Acest fapt i-a schimbat cu totul planurile, determinându-l să vină la școala misionară, fiind susținut cu mijloace de fratele D. M. Făurescu. Are o deosebită plăcere de a scrie istorisiri despre marea iubire a lui Dumnezeu. Este un bun și umilit elev, fiind totdeauna gata să vină în ajutorul semenilor săi, cu sfatul și cu fapta. Scurtul timp petrecut la școala misionară a făcut o adâncă impresie în inima sa, determinându-l să primească și sfântul legământ cu Domnul. Motto pentru viață în viitor este: „Salvat pentru a salva“.

Absolventul Csongvai Domogoș, este un modest tânăr; a fost introdus în viața de credință de părinții săi, cari au făcut mari sacrificii pentru a educa pe copiii lor. A studiat o clasă de liceu, apoi părinții săi i-au împlinit dorința, dându-l la școala misionară, unde a studiat cu multă râvnă toate studiile predate. S'a caracterizat prin hărnicia și cinstea sa. Are o mare dorință de a face și altora cunoscut calea vieții. Deși în viață a luptat cu multe greutatea, fiind fiul unei familii numeroase, care numai la școală are patru elevi, a învățat să înfrunte rigoriile vieții prin muncă și economie. Motto al

său este: Să studieze mai departe Biblia, Spiritul Profetic, literatura și limbile moderne, pentru a putea fi astfel într'o mai mare măsură de folos lucrării lui Dumnezeu.

Acum patru ani, în comuna Bujorul din jud. Vlașca, Cucurezeanu Păun, un bărbat credincios, lucră la modesta meserie de dulgherie cu care s'a ocupat și Isus în Nazaret. Eră tocmai în plină prosperare în viață, când i-a venit îndemnul de a veni la școală. Indată părăsește totul și urmează chemării lui Dumnezeu, cu dorința de a învăța cum să arăte semenilor săi calea vieții. În viața de școală a fost mult iubit de toți elevii, fiind din firea sa om punctual, iubitor și de o cinste exemplară. Este un om hotărît și silitor; a studiat fără deosebire toate materiile predate. În viață dorește să facă fericți pe semenii săi.

În anul 1926 tânărul frate Turturică Florea s'a mutat din comuna sa natală pe malul Mării Negre, la Carmen Silva, loc promițător meseriei sale de zidar. Dar Dumnezeu a avut alt plan cu el și i-a trimis un sol care să-l invite să vină la școala misionară. În această invitație el a auzit glasul lui Dumnezeu, pe care s'a hotărît să-l urmeze. Viața sa este plină de experiențe cu Dumnezeu. Dela etatea de zece ani a cunos-

cut credința, și de atunci a avut de întâmpinat multe persecuții, deoarece eră tocmai la începutul lucrării advente în România, Domnul însă l-a trecut prin toate greutățile cu bine, păstrându-l în credință. Incercarea cea mai dureroasă în viață a fost marea decepție în credință timp de 4 ani, când a luat parte activă împreună cu părinții săi la așa numita mișcare de reformă. Domnul însă a intervenit în mod minunat aducându-l din nou în poporul Său. Viața sa de școală s'a caracterizat printr'un studiu neobosit și printr'o voință hotărîtă. A studiat cu plăcere toate materiile predate, însă studiul său de predilecție a fost studiul Bibliei, comentariile Spiritului Profetic, și limba germană. Motto al său în viață este de a se rugă într'una, o consacrare zilnică și un serviciu desinteresat.

Noi toți acești elevi, suntem mulțumitori bunului Dumnezeu, pentru marea Sa purtare de grijă; și putem zice ca și Samuel: „Până aicea ne-a ajutat Dumnezeu“. 1 Sam. 7, 12. Dorința noastră a tuturor este să ne consacram cu totul Domnului, pentru a vesti Evanghelia Sa și a împacă pe oameni cu Dumnezeu. Domnul să ne ducă din biruință la biruință.

Turturică Florea.

Școala și transformarea caracterului

Mulțumiri și laude să aducem lui Dumnezeu, pentru iubirea și grija ce o are față de oameni, cărora li Se descoperă prin diferite mijloace și le arată directivele spre viața eternă.

Diferite scene din timpul nostru, ne arată într'un chip groasnic, cât de mult a intrat imoralitatea

în toate straturile sociale. Gazetele și romanele umoristice cari sunt citite de tineri, teatrele, balurile și cinematografele, neliniștesc sufletele celor ce le vizitează, făcând mai ales pe tineri să fie conduși de impulsurile plăcerilor

care-i conduc în diferite terenuri primejdioase. Pe lângă acești agenți ai celui rău mai concură și alcoolismul, lenevia, hoția și desfrânarea, cari putrezesc moralul, și tineretul crește într'o atmosferă viciată și încărcată de aburi otrăvitori. Terenurile cele mai cultivabile de imoralități sunt orașele mari, care prin mii de canale trimit în toate părțile o apă cu diferite toxine, ce intoxică persoanele cari se adapă din aceste izvoare. Pe lângă acestea a mai luat naștere între locuitorii pământului netemători de Dumnezeu, și pofta după bogăție, cucerire și de stăpânire, urmând ura, invidia, gelozia, mândria și răsunarea.

Odată conduși de acești factori distrugători, a început separarea, răsvrătirea, înălțarea și luptele pentru mărire, îmbogățire și stăpânire. Din cauza aceasta, din antichitate și până în zilele noastre au avut loc diferite lupte interne

și externe, ce au adus după sine schimbări în masele sociale, economice și religioase. La aceste scene înfiorătoare, Legea lui Dumnezeu stă neclintită în culisele adevărului, făcând să apară prin diferiți servi credincioși și pătrunzând la sufletele dornice de mântuire și obosite de rățaciri și hărțueli.

În fața acestor tablouri oribile de pe pământ, întreg cerul privește și deplânge omenirea căzută. Dumnezeu a fost în toate timpurile plin de îndurare și milostiv, și pe lângă darul de mult preț pe care l-a dat pentru salvarea omenirii, Se îngrijește continuu să salveze pe tinerii din naufragiile vieții, depe valorile sinistre ale lumii, unde sunt purtați de curentul celui rău ca o jucărie ce este dusă de ape, lovită de stânci și aruncată în adâncuri necunoscute. Din aceste chinuri, unde se sbat și bâjbâesc în întunec, tinerii găesc o portiță care-i conduce într'un orizont luminat și încălzit de iubirea și bună-tatea lui Dumnezeu. În aceste timpuri de strâm-torări și pe aceste căi necunoscute pe unde merge tineretul contimporan, o forță necunos-cută, o mână puternică îi atrage din prăpăstiile ce le periclitează vieța actuală și cea veșnică, conducându-i într'un teren fertil și luminat.

Acest loc este școala misionară adventă, este farul mării, unde găesc pe Isus, marele iubitor de oameni și transformator al caracterelor. În care altă parte sunt izvoarele curate ce-și au obârșia din cer și care zilnic sunt filtrate prin mijlocirea Duhului Sfânt? În lume unde transformarea caracterului e lăsată în seama elevilor și unde oamenii cred că tinerii pot să fie salvați, îmblânziți și cultivați prin propriile lor forțe? Nu! . . . Numai la școala misionară care este condusă de Duhul Sfânt și unde tinerii în-vață din iubire și din dorința de a se consacra lucrării Creatorului. Un poet italian, Pascoli, spune: „La scuola é la seconda madre“, (Școala este a doua mamă). Ce este mai scump pentru o mamă decât un fiu; pentru care-și dă toată silința să-l îngrijească, să-l hrănească, să-l în-zestreze cu acele calități ce l-ar menține în stare să fie de folos societății și să-i arate că Dumnezeu este Acela care conduce și ne ține vieța! Dacă școala este a doua mamă, atunci contribuie la înarmarea tineretului și în acest caz omenirea tinde spre progres. Se întâmplă

uneori că mamele nu se îngrijesc de propriile lor vlăstare ca să curețe ceace nu contribuie la dezvoltarea lor armonică și lasă pe fii să-și formeze singuri directivele vieții. Școlile au răspunderea mamei de a forma caracterele celor cari vin în mijlocul lor. O școală ce are pe Isus ca bază, care are ca țintă să desvolte pe tineri ca să poată rezistă furtunilor ce vor surveni în viitor și pe umerii cărora să se sprijine temelia societății de mâine, se îngrijește să modeleze caracterele elevilor, hrănindu-i cu ce este necesar și cu ce contribuie la înmulțirea cunoștințelor despre Dumnezeu. Pe lângă acestea se îngrijește să desvolte și fizicul odată cu capacitatea mintală. Școala misionară, conducându-se după principiile Sfințelor Scripturi, revarsă binecuvântarea lui Dumnezeu în măsură bogată asupra tineretului, pe care-l transformă prin filtrul credinței și după modelul Domnului Isus Hristos. Ea este și va rămâne pururea un focar de lumină.

Chimicește, pentru ca să transformăm un corp pe deplin, luând altă formă și de o altă natură, trebuie să intervină o substanță anume și în cantitate suficientă, ca să aducă bune rezultate. Acelaș proces se întâmplă și cu transformarea caracterelor elevilor în școala noastră misionară. Pentru ca să aibă efect materiile predate, școala trebuie să introducă o substanță chimică ce curăță și filtrează orice cuget și ideie absorbită de elevi. Această forță care lucrează asupra tinerilor și care-i transformă după modelul dumnezeesc, este Isus, este sângele Său vărsat pe Golgota.

De această lucrare nu vorbesc numai eu, ci și toți aceia cari au venit din lume, din medii și atmosfere variate și cari erau duși de curentul plăcerilor lumești, iar forțele lor slăbite și în imposibilitate de a se opune voinței prin propriile lor puteri. Venind la școala misionară, au găsit posibilitățile necesare de a se opune rezistențelor din afară, au început să aibă legături directe cu Marele Medic, transformator al caracterelor și vindecător a toate.

De așa bărbați și femei are nevoie țara, de așa tineri și tinere are nevoie Dumnezeu, pe umerii cărora să așeze lucrarea de vestire a Evangheliei și a împărăției Sale.

Haralambie Grigorescu.

„Laboremus“

„Laboremus“ este cuvântul latin care se tâlmăcește „să lucrăm“ și derivă din cuvântul „laborare“ (a munci).

Lumea a avut nevoie de tot ceea ce se vede, Dumnezeu a chemat la existență lucruri neexistente prin care natura, să fie puțin câte puțin descoperită în fața oamenilor.

Din tot ceea ce au cunoscut cei cari au trăit ieri, multe au rămas tănuite pentru cei cari trăesc astăzi; iar cei cari trăesc astăzi nu știu ce va descoperi ziua de mâine. Totuș o mare parte din ceea ce există azi, se clădește pe experiențele trecutului.

Bărbați înzestrați cu minți de fier, a căror deviză a fost „să lucrăm“ s’au ridicat, au răsărit întocmai ca niște stele lucitoare, au jucat rolul epocii lor și au apus făcându-se nevăzuți. Vieța lor de activitate, care poate fi comparată cu o secundă pe cadranul timpului, s’a stins întocmai ca meteorii în noaptea vremurilor, rămânând printre secole energia lor întrupată, munca lor ca icoană de mărturie, spre a lumina mintea generațiilor din vremurile mai noi.

Ei sunt pietrele fundamentale la temelia podului construit de veacuri, peste care trec în siguranță cei de azi cu iuțea fulgerătoare. Aceștia au fost visătorii, gânditorii timpurilor, în mintea cărora a încolțit sămânța plantelor cu ale căror fructe ne hrănim noi.

Ei formează lumea aleșilor, expresiunea energiei; cu multă trudă au zămislit gânduri făuritoare de lumi noi. Prin muncă au construit drumuri prin locuri necunoscute. „Să lucrăm“ a fost deviza lor.

„Să lucrăm“ a fost motto al tuturor oamenilor mari din toate timpurile; regi și împărați; genii și descoperitori ai tainelor naturii, au fost călăuziți pururea de acest principiu fundamental, în care se ascunde sentința dumnezească: „prin muncă îți vei câștiga pâinea“.

„Să lucrăm“ a fost lozincă inventatorilor cari decenii de rând, au stat închiși în laboratoarele lor și cu răbdare neistovită au șlefuit pietre pentru monumentul civilizației umane, la care se clădește încă, lăsând lumii tot ce îi eră necesar.

„Să lucrăm“ a fost ținta reformatorilor cari au rupt legătura dela ochii lumii, făcând pe oameni liberi pe conștiința și judecata lor, punându-i în legătură directă cu Dumnezeu; chiar dacă osteneala lor a fost răsplătită prin rug și sabie. Astfel vorbește Luther: „Omul este născut pentru lucru, după cum pasărea este făcută să zboare“.

Deasemenea Isus Mântuitorul, ne ilustrează în cuvinte legea cerului, legea naturii, legea firii în Univers, când zice: „*Tatăl Meu lucrează și Eu lucrez*“. Prin muncă s’au întemeiat regate și împărății; prin muncă s’au clădit orașe, cetăți întărite, turnuri medievale și s’au pus temelii de granit piramidelor a căror origină se confundă aproape cu începutul lumii. Stelele au rămas neclintite ca icoane de mărturie a trecutului îndepărtat din istoria lumii. Nu se sfiesc de voia nimănui; sunt așa de întărite încât nici dinții ascuțiți ai vremurilor nu au putut să le roadă. Vârfurile lor se ridică și azi spre cer ca rezultat al muncii.

Prin muncă s’au înfipt adânc rădăcinile creștinismului peste care Dumnezeu în momente de criză a dat direct de sus, putere, pentru ca pomul adevărului să stea pururea verde. Prin muncă omul a sfredelit pământul, silindu-l să-i dea hrana necesară și a explorat apele la adâncimi uriașe pentru a adună mărgăritele depe fundul mărilor.

Prin muncă s’a construit tot felul de aparate și mijloace de transport, cari aleargă pe pământ, pe apă, prin apă, și prin aer cu iuțea vertiginosă. Prin muncă s’a creat tot ceea ce rafinamentul civilizației umane a știut să nască pentru această enigmă „om“, dori-tore să cucerească tainele naturii.

Prin muncă și sacrificiu s’a construit și această școală sub al cărei acoperământ ne aflăm noi acum.

Prin muncă s’a așezat temelia și s’a clădit

cărămidă pe cărămidă, care simbolizează virtuțile din zidul sufletelor și tot prin muncă s'au așezat treptele pe cari se vor urcă și coborî cei chemați de Dumnezeu pentru a-L servi în viitor. Prin muncă și colaborare va rămâne înfiptă în țara Bârsei; iar munții cari sunt martori la istoria pământului, cu vârfurile lor veșnic înverzite vor sta în jurul ei ca ziduri de apărare, privind-o zile îndelungate din aceeași poziție.

Prin muncă, în adevăr, omul a ajuns să stăpânească pământul după porunca Creatorului. „Creșteți și stăpâniți pământul“.

Dovezile se înmulțesc la nesfârșit și timpul nu-mi permite să le enumăr pe toate; un lucru este necesar de ținut minte, că omul trebuie să stea neclintit la datorie în câmpul vieții, adică la lucru, la muncă, întocmai ca un soldat credincios la postul său de onoare.

Unul dintre savanții timpului actual spune: „Cel care a înălțat munca până la ideal, a coborît raiul pe pământ“.

Biblia ne vorbește de două feluri de lucruri: pieritoare și veșnice, noi clasa de absolvire, ne-am luat ca motto „să lucrăm“ pentru mântuirea semenilor noștri, căci prin muncă și stăruință se ajunge la biruință. Cu acest motto, plini de încredere în Dumnezeu și în solia noastră, pășim afară la lucru spre a ne face datoria sub ocrotirea Celui Atotputernic.

„Să lucrăm cât e ziuă“ zice Isus. Trecutul este pentru cei cari nu mai sunt; viitorul pentru cei ce se vor naște, iar prezentul care se strecoară în timp ce noi stăm de vorbă ne aparține nouă; să-l folosim!

Cu toții să lucrăm pentru gloria Lui Dumnezeu.

I. Dănilă.

Alma mater

Pentru noi elevi ai școlii, absol-
[venți, la număr șapte,
A sosit prea iute timpul ce de
[școală ne desparte,
C'am fi vrut . . . o veșnicie . . . la
[acest izvor lumină.

Căci o spunem clar și sincer . . . ;
[școala noastră prețioasă,
Ce aruncă depe munte raze'n ceața
[lumii, deasă,
Tot mereu îndeamnă tineri spre
[limanul mângâierii,
Liberându-i de sub jugul cel a-
[marnic al durerii.

Ne-a mânat la tine școală, dorul de învățatură,
Setea noastră de știință; și-aci ochii ne văzură
Ce-auzisem că se spune pe când dorul îți du-
[ceam,
Când eram d'aci departe și la tin' mereu gân-
[deam.

Căci când ușa-ți, sfântă școală, s'a deschis de
[astă dată,
Când ne-a netezit cărarea, chiar Divinul nostru
[Tată,

Ca să luăm a da la alții taina vie-
[ții de vecie,
Ți-am sorbit nectarul dulce, dor-
[nici și cu bucurie.
Ca un soare ce alungă noaptea cea
[întunecoasă,
Tu alungi din inimi ceața, alungi
[negura cea deasă.
Tineri mulți reinviază; ca făp-
[tura de sub soare,
La-ale tale raze sfinte; raze dulci
[renăscătoare.

Și-acum, timpul ne aduce întris-
[tare: despărțirea.

Peste noi inundă'n valuri gânduri triste; căci
[iubirea,
Și belșugul de știință, slova-ți sfântă ce ne-a dat,
Ne va face, ca la tine, să gândim neîncetat.

Iară voi iubiți ai noștri profesori, cu voce bună,
Ce ne-ați dat atâtea sfaturi, ce'n urechi încă ne
[sună,
Neputând vreo răsplătire a vă da sub bolt' al-
[bastră,

Vă vom da azi o cunună; noi suntem cununa
[voastră. Ștefan Pătrașcu.

Cuvântul de „Rămas bun“

Din partea clasei de absolvire a anului 1932, îmi iau însărcinarea de a vă aduce solia de despărțire și a vă zice „Rămas bun“... „Nu va mai fi timp“. Cu aceste cuvinte avertizează Sfânta Scriptură pe locuitorii pământului, iar solul trimis din cer, care a adus această solie, a jurat pe Cel viu în vecii vecilor: . . . „Că nu

va mai fi timp“.

Noi stăm în fața Dvs. în ora aceasta, nu pentru că mai avem timp, ci tocmai pentru că timpul nostru s'a împlinit. Acum suntem gata de a părăsi școala, iubitul nostru cămin, unde timp de patru ani, am petrecut laolaltă ca într'o familie, unde am primit cele mai frumoase învățături dela iubiții noștri profesori, și unde am petrecut orele cele mai solemne de consacrare din viața noastră, în legătură cu Dumnezeu. Noi trebuie să plecăm pentru că timpul nu ne mai îngăduie să rămânem aici, însă experiențele, cunoștințele și binecuvântările pe cari le-am primit în această școală, ne vor călăuzi în toată viața și vor rămâne neșterse din mintea noastră. Se poate că nu ne vom mai vedea laolaltă așa cum suntem adunați în ziua aceasta, dar în amintirea noastră veți rămâne pentru totdeauna. Niciodată nu vom putea uita legăturile intime și familiare din viața de școală și pe cari voim să le păstrăm mai departe.

Noi plecăm întocmai după cum pleacă puii unei pasări din cuib, după ce au fost crescuți cu îngrijire de mama lor, și feriți de vrăjmașii cari le-ar fi putut face rău, în timp ce ei erau mici și fără de experiență. În felul acesta am fost și noi până astăzi în această școală: îngrijiți, hrăniți, educați, feriți de influențele stricătioase și îndrumați către o viață de rugăciune, consacrare și jertfire de sine. Acum voim cu ajutorul lui Dumnezeu, după ce plecăm de aici, să punem în practică cece am învățat.

Timp de mai mulți ani, iubiții noștri profesori pe cari i-am avut întocmai ca pe niște părinți, și cari ne-au sprijinit totdeauna cu sfatul D-lor, au lucrat cu ajutorul lui Dumnezeu la modelarea caracterelor noastre. Dânșii au lucrat fără de oboseală și au consacrat din viața D-lor, pentru ca să salveze și să conducă la Isus, sufletele pe cari Dumnezeu le-a trimis în această școală pentru a primi o adevărată educație creștină, să-i formeze pentru Impărăția lui Dumnezeu, și în viața practică să devină o binecuvântare pentru societatea în mijlocul căreia vor merge.

Iubiți frați din comitetul Uniunii! Noi prețuim munca Dvs. și interesul ce aveți pentru progresul acestei școli. Stăruința Dvs. pentru construirea ei, sacrificiile ce ați făcut pentru ca să avem această frumoasă școală în țara noastră, unde mulți tineri vor găsi pe Mântuitorul lor, vor încunună cu succes lucrarea ce aveți de făcut, și la care Dumnezeu v'a chemat ca să fiți conducători. Noi vă mulțumim de interesul ce ați arătat pentru educația noastră și posibilitățile ce ne-ați dat ca să putem termina cu bine cursurile acestor patru ani.

Către Domnul Director al școlii avem de spus un cuvânt:

Mult stimat Domnule Director! Dvs. ați fost întocmai ca un părinte pentru noi. Cu sfaturile Dvs. înțelepte și pline de iubire, cu îndemnul și mângâierea ce ne-ați dat când am fost în greutăți, ați contribuit foarte mult la ridicarea caracterelor noastre. Noi suntem mulțumitori pentru toate acestea, și Bunul Dumnezeu să fie cu Dvs. mai departe în răspunderea ce aveți în lucrarea Sa.

Iubiți frați profesori! Dvs. ne-ați condus neobosiți la cunoștințele adevărului. Zi cu zi, ați stăruit la educația noastră dându-ne ca model pe Domnul Isus Hristos, Marele învățător al omenirii. Ați luat parte la greutățile noastre, atât materiale cât și spirituale, ați simțit cu noi și v'ați rugat împreună cu noi și pentru noi. Dar care este darul prețios pe care-l luăm cu noi când plecăm din această școală? O! Este ascultarea. Ascultarea pe care Dvs. ați plantat-o în inimile noastre și care este legea pusă de

Dumnezeu în tot Universul. Felul Dvs. de purtare și răbdarea ce ați avut pentru educația noastră, ne vor rămâne ca exemple de imitat.

Mă adresez acum către elevii celorlalte clase.

Iubiți colegi! Dvs. mai aveți de stat în această școală, unii mai mulți ani, iar alții numai unul singur. Să nu pierdeți din față ținta care v'ați pus-o, căci cu ajutorul lui Dumnezeu, o veți ajunge. Rămâneți credincioși lui Dumnezeu și ascultați de profesorii Dvs. Și acum vă recomandăm ca împreună cu noi să țineți tare la speranța ce ne-a fost dată și să nu cedați, până la biruința finală.

Părinți și prieteni, cunoscuți și toți cari ați contribuit cu mijloacele Dvs. pentru a ne întreține în această școală, noi vă suntem recunoscători pentru grija ce Dvs. ne-ați purtat. Bunul Dumnezeu să răsplătească munca și sacrificiile ce ați făcut pentru educația noastră.

Nu voim să trecem cu vederea nici pe iubita noastră maică! Dvs. maică ne-ați îngrijit foarte mult. Ați căutat ca totdeauna să ne pregătiți hrană sănătoasă și îndeajuns. Cu o figură blândă și iubitoare ca de mamă, Dvs. ne-ați arătat totdeauna bunăvoință și ați fost gata a ne servi. Rămâneți mai departe ca să îngrijiți de fiii și fiicele ce le aveți aci și bunul Dumnezeu să vă ajute și să vă binecuvinteze.

Noi plecăm, dar în fața noastră stau deschise căi pe cari nu le cunoaștem, orizonturi foarte întinse în cari se găsesc suflete ce n'au auzit niciodată despre a doua venire a Domnului, și la cari trebuie duse cuvintele Mântuitorului care zice: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură“. Noi ne-am pus ca motto: „Să lucrăm“. Lucrul este mult și nu este ușor de făcut, dar noi nu vom merge singuri, ci în numele Aceluia care a zis către marea înfuriată: „Fii liniștită“, și marea s'a liniștit. În altă parte ne spune: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“. Incredințați în această făgăduință, noi plecăm ca să ducem oamenilor vestea îmbucurătoare a mântuirii, care se găsește în cuvântul Sfintelor Scripturi. Nu ne temem de greutatea ce se vor ivi în calea noastră, chiar dacă va fi să depunem viața pentru credința lui Isus. Suntem siguri că biruința va fi de partea ace-

lua care a zis: „Indrăzniți, Eu am biruit lumea“. În toate timpurile, credincioșii lui Dumnezeu au fost conduși din biruință la biruință și ei nu s'au abătut din calea adevărului chiar când a trebuit să pecetluască acest adevăr cu însăș viața lor.

„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci“. Acelaș Hristos care a fost cu credincioșii din toate timpurile și i-a condus din biruință la biruință, este și cu noi cari plecăm astăzi spre a face lucrarea Sa ducând solia mântuirii unei lumi care merge cu pași repezi spre pieire. El va fi și cu Dvs. cari rămâneți aci, și vă va conduce mai departe spre ținta care v'ați pus-o. Isus, care a biruit răul prin bine și a adus mântuirea oamenilor prin jertfa depe Golgota, ne va da și nouă această putere de biruință, în lupta ce ne stă în față. E ultima solie de har pe care Dumnezeu o mai trimite locuitorilor acestui pământ. Bărbați și femei, tineri și tinere sunt chemați ca să colaboreze cu Dumnezeu la această măreață lucrare de predicare a întregii solii din Apoc. 14. La această chemare noi suntem gata de a răspunde ca și profetul depe vremuri: . . . „Iată-mă, trimete-mă“.

Iubiți colegi din clasa de absolvire! Patru ani am fost împreună și ne-am ajutat unul pe altul la studiile noastre. Ne-am bucurat împreună și ne-am îmbărbătat prin rugăciune; când am fost descurajați. Bunul Dumnezeu ne-a ajutat în acești ani de școală pe cari i-am terminat cu bine. Am primit învățăturile cele mai alese pentru viața unui creștin și pe cari trebuie să le punem în practică în viața de toate zilele. Drumul pe care noi am mers până aci împreună, astăzi se ramifică și noi trebuie să ne despărțim, să mergem fiecare tot înainte spre ținta care ne-am pus-o! „Să lucrăm“, și „din biruință la biruință“.

Acum vă zicem „*Rămas bun*“. Noi plecăm din mijlocul Dvs., însă nu suntem descurajați, căci Dumnezeu va fi cu noi și ne va conduce, după cum va fi și cu Dvs. acei cari rămâneți aici. Domnul să ne ajute ca să ne vedem cu toții în Impărăția Sa.

Păun Cucurezeanu.

Veniți la Conferința Uniunii ce se va ține în București, 24—28 August.

Ora misionară din luna Septembrie.

Tema: „EXPERIENȚE CASTIGATOARE DE SUFLETE”.

Text fundamental: Isa. 12, 4; Ioan 1, 35—46.

Sperăm că fiecare diriginte al Cercului Misionar va da ocazii membrilor săi să povestească ceea ce au făcut ei în lucrarea misionară, și că timpul va fi așa de bine întrebuințat încât nimic altceva nu va mai putea fi desfășurat. Totuș dorim să redăm aici experiența unui părinte care avea o mare prejudecată împotriva adevărului.

Un bărbat care se opunea foarte mult lucrării misionare a adventiștilor a reușit în cele din urmă să îndepărteze pe soția și copiii lui dela adevăr. Intr-o seară însă s'a întors acasă și le-a spus că a găsit ceva ce este mult mai superior decât adventismul, și că el ar fi descoperit pe acel predicator, care merită într'adevăr să fie ascultat. Soția se bucură de a putea auzi de interesul soțului ei pentru chestiuni spirituale. Și ea îl rugă să-i dea o explicație. Soțul i-a zis că el a auzit pe acest predicator în mai multe rânduri și l-a descris, redând totodată unele lucruri din cele spuse de el. „Dar cum se face“, a exclamat soția lui, „acesta este doar predicatorul Blank dela Comunitatea adventiștilor de ziua șaptea“. Deși o astfel de constatare eră cam umilitoare pentru un bărbat, care se opusese mai întâiu atât de mult adventiștilor, totuș s'a hotărât pentru singurul drum cinstit și a rămas la afirmația făcută mai înainte, zicând: „Acest predicator va face pentru mine ceva“. Și acum soțul, soția și familia vizitează în mod regulat adunările noastre.

O altă experiență interesantă, cu ocazia căreia literatura noastră a jucat un rol însemnat, este următoarea:

„Doamna casei eră romano-catolică, ea ținea o pensiune, și eră foarte îngrijată pentru vieța spirituală a pensionarilor ei, dorind să-i vadă în armonie cu biserica. Ea a observat că unul dintre pensionarii ei nu eră un bărbat al rugăciunii. El nu dădea nici o considerație fecioarei Maria sau unuia dintre sfinți și deaceea de sigur avea nevoie de un ajutor. Intr'o zi a venit un om și i-a prezentat o carte intitulată „Timpul nostru în lumina profețiilor“. În timp ce ascultă când i se făcea prezentarea cărții, i-a venit în gând ideea că de sigur aceasta va fi o carte bună pentru pensionarul ce părea a nu fi religios. Astfel ea cumpără cartea, și o așază într'un loc potrivit ca să fie observată. După ce cartea fusese în casa ei mai multe luni, s'a întâmplat ca această femeie să găsească pe acel pensionar îngenuchiat în rugăciune. Aceasta a făcut-o să se bucure foarte mult, crezând că rugăciunile ei au fost răspunse, și că pensionarul ei va primi în curând religia catolică. Străduințele dănzei de a intra în devoțiunea lui particulară l-au determinat pe el să-i explice ca a cetit o carte, găsită pe masă, și că s'a convins că ziua a șaptea este adevăratul Sabat, și că el păzește această zi și deaceea numai are locul său obișnuit de lucru. El nu cunoștea alți păzitori ai Sabatului și deaceea petrecea această zi acasă.

„Au trecut câteva săptămâni și câțiva copii cari se jucaseră pe un câmp în apropiere au rugat pe doamna aceea să le dea un pahar de apă; ea întreabă pe acești copii la ce școală duminicală urmează, dar ei i-au răspuns că nu urmează la nici o școală duminicală ci se duc la școala de Sabat în ziua a șaptea. Pensionarul a fost chemat să vorbească cu acești copii. Și ei, în nevinovăția lor i-au povestit despre Comunitatea lor și despre școala de Sabat și unul dintre copii i-a zis: „Vom spune tatălui nostru să treacă pe aici Sabatul viitor și să vă aducă la Co-

munitatea noastră”. Făgăduința aceasta a fost ținută și mare i-a fost bucuria lui când a găsit prieteni spirituali și comuniune.

„Aceă doamnă catolică, s'a mirat văzând cum s'au întors lucrurile, și când unul dintre membrii Comunității noastre a vorbit cu dânsa și a invitat-o la adunare, dânsa a zis că nu va părăsi niciodată religia catolică și mai bine ar muri la pragul bisericii sale. Dar i s'a dat literatură și Spiritul Domnului a mișcat inima dănzei și n'a durat mult timp până când și dânsa a păzit Sabatul. Luând cartea „Timpul nostru în lumina profețiilor“, a zis lucrătorului nostru: „Am adus cartea aceasta în casă ca să ajut pensionarul meu să se gândească la Dumnezeu și să învețe să se roage, cu nădejdea că el va veni la biserica mea; și acum chiar eu părăsesc biserica. Se pare că lucrurile s'au nîtors, și toate acestea datorită acestei cărți”.

Ora Tabitei din luna Septembrie.

Cuvântare: „COPII ȘI INFLUENȚELE CAMINULUI”.

Text fundamental: Gen. 2, 8, 9.

Cugetări și fapte:

1. Căminul ar trebui să fie pentru copii locul cel mai frumos din lume, și prezența mamei să formeze pentru ei cea mai mare putere de atracțiune.

2. Copiii au o natură fină, simțitoare, și plină de iubire. Ei devin ușor fericiți și ușor nefericiți.

3. Mamele pot să strângă la inimile lor printr'o creștere blândă, prin cuvinte iubitoare și prin fapte amabile pe copiii lor.

4. Copiii iubesc societatea și numai rar se distrează singuri. Ei doresc după simpatie și o iubire gingașă. Ei cred că ceea ce îi bucură pe ei va place și mamei lor și este natural pentru ei să meargă cu micile lor bucurii și dureri la dânsa.

5. Mama nu ar trebui să rănească inimile lor gingașe, tratând cu indiferență lucrurile cari pentru dânsa nu valorează nimic dar în ochii copiilor sunt de mare însemnătate.

6. O privire de aprobare, un cuvânt de îmbărbătare sau de laudă va cădea asemenea luminii soarelui în inimile lor și îi va face să fie toată ziua veseli.

7. În loc să trimeată pe copiii ei în altă parte pentru ca să nu fie deranjată prin șgomotul lor sau prin neînsemnatele lor cerințe, mama ar trebui să se îngrijească pentru întreținerea sau pentru o lucrare ușoară pentru ei, spre a da de lucru mâinilor harnice și cugetelor lor. Dacă va lua parte în mod conducător atunci poate să îndrepte cu succes obiceiuri greșite sau să suprim manifestări de egoism, sau de vițiu. Un cuvânt de îndemnare sau de mustrare rostit la timpul potrivit va fi de mare însemnătate.

8. Mamele ar trebui să evite de a crește pe copiii lor în așa fel încât să se nască în ei ideea că ei ar fi centru și că toate trebuie să se învârtească împrejurul lor.

9. Copiii ar trebui învățați să poarte cu curaj micile lor dezamăgiri și încercări. În loc să atrageți atențiunea lor asupra oricărei dureri mici sau asupra oricărei răniri ușoare, îndreptați cugetele lor în altă parte, învățându-i să treacă peste asemenea greutăți, cu ușurință.

10. Multe mame refuză din lipsa de timp să stea prea mult cu copiii și să se îngrijească de ei. Dar ele ar trebui să se gândească că copiii dacă nu vor găsi la proprii lor părinți și în propriul lor cămin, ceea ce satisfac doriința lor, după simpatie și societate, se vor îndepărta spre alte izvoare, unde ar putea fi primejduit atât spiritul cât și caracterul lor.

(Pe temeiul unor citate din cartea „Pe urmele Marelui Medic“, de E. G. White). P. H. Hermann.